

FUN DA MEN

Juha
Jokela
NTAMO

TA
LIS
TI

FUNDAMENTALISTI

Juha Jokela

FUNDAMENTALISTI

NTAMO
Helsinki
2022

NÄYTELMÄN
ESITYSOIKEUKSIA VALVOO
Nordic Drama Corner

SIVUILLA 38–39 ON
KÄYTETTY OTETTA LAULUSTA
”TÄNÄÄN HÄNEEN USKON”
san. Anna-Mari Kaskinen

Uusintapainos originaalista:
Kirja Kerrallaan, Helsinki 2006.

© JUHA JOKELA 2006/2022
ISBN 978-952-215-863-5

ULKOASU
Göran de Kopior

KANNEN KUVAT
Yehia Eweis

VALMISTAJA
BoD – Book on Demand, Norderstedt, Saksa

NTAMO
Helsinki 2022
www.ntamo.net

Henkilöt:

MARKUS – 49 v.

HEIDI – 38 v.

Tarina kerrotaan tässä ajassa (v. 2006).
Tapahtumat sijoittuvat kahden ja kahdenkymmenen vuoden päähän.

Kantaesitys:

HUONETEATTERI JURKKA 9.2.2006

Käsikirjoitus ja ohjaus:

JUHA JOKELA

Ohjaajan assistentti:

JANI HONKASELKÄ

Rooleissa:

IRINA PULKKA

ANTTI VIRMAVIRTA

Visuaalinen suunnittelu:

SANNA-MARI PIKOLA

JOHANNA HEIKKILÄ

ANNIKA BJÖRKMAN

Erityisasiantuntija:

OUTI LEHTIPUU

I NÄYTÖS

1. kohta us

(Näyttämöllä on nojatuoli, jonka vieressä pieni pöytä. Pöydälle on mahdollisesti puhujaa varten asetettu vesikarahvi ja juomalasi. Yleisön vielä valuessa katsomoon Markus tulee ja asettelee paikoilleen esityksessään tarvitsemansa kirjat ja muistiinpanot, jää sitten seuraamaan yleisön asettumista.)

MARKUS

No niin, onks kaikki löytäny nyt oman tilkun sieltä? Mis tuntuu, et voi käyttää pari tuntia ikuisuudestaan... Hyvä...

Tän tilaisuuden idea – tai siis miks mä pyysin teidät tänne – on se, että nyt kun mä tossa syksyllä ilmotin jättäväni papin hommat, ni sen jälkeen on liikkeellä ollu monenmoisia huhuja ja teorioita siitä, millasia syitä on tän mun ratkasun takana. Ja mä päätin nyt sit kertoa tästä asiasta... ”totuuden” on ehkä vähän liian iso sana, mut ainakin oman versioni siitä. Asiat tuppaa saamaan lehdissä ja kuulopuheissa joskus vähän kummallisia sävyjä. Eli tervetuloo.

(ottaa pöydältä uskonnollisen lentolehtisen) Yks kiinnostavimpia tulkintoja, mistä tässä prosessissoli kysymys, löytyy tästä. *(näyttää lehdistä yleisölle)* Eli kyseesson tällanen Sana elää -seurakunnan painat-

tama traktaatti, lentolehtinen, ootte varmaan joskus itekin saanu täntapasen kadulla kouraanne... Otsikko on "Jumalan tahdon vastaiset ystävät" ja täs kerrotaan muun muas näin: *(lukee)* "Seurakunnassamme palveli Herraa eräs sisar, Jumalan lapsi, joka oli jättänyt taakseen syntisen elämän ja antanut itsensä Jeesukselle. Oltuaan jo vuosia uskossa hän tunsii äkkiä tarvetta uudistaa ystävyysuhteensa erääseen mieheen, valtionkirkon pappiin. *(osoittaa itseään)* Kyseessä oli sielunvihollisen kavala juoni. Tuo samainen pappi on sittemmin julkisesti tunnustanut olevansa Saatanan työkalu ja eronnut virastaan."

Osa varmaan muistaa toissa keväältä tän lööpin, mihin täs tää "julkisesti tunnustanut" viittaa. Tässön itse asiassa äärettömän mielenkiintonen esimerkki siitä... joka must kiteyttää jotain hyvin oleellista meidän tän hetken yhteiskunnan luonteesta... Siis että iltpäivälehti ja fundamentalistilahko, jotka luulis, et on eettises mieles aika kaukana toisistaan... et tällaset tahot pelaakin yhtäkkiä näin saumattomasti yhteen.

(palaa lentolehtiseen) Okei, no mitäs täs sit oli vielä... *(selaa)* "Kuningas Joosafat solmi liiton pahan Ahabin kanssa." Näin ei pidä missään nimessä toimia. *(selaa)* Niin täs lukeekin: "...sai ylleen Jumalan vihan." No mut tää loppu on kiinnostava: *(lukee)* "Rakas ystävä, pysähdy tänään. Totuus on, että Saataka ei milloinkaan luovu yrityksestä asettaa elämäsi joku, jonka tehtävänä on tuhota Kristuksen työ sinussa." Allekirjotus: "Timo Sarkkinen. Sana elää -seurakunta."

No nyt osa teistä saattaa miettiä, et miks mä en yksinkertasesi sivuuta tätä. Miks mä en jätä tällasta puppua omaan arvoonsa ja mee vaan eteenpäin? Ja se on hyvä pointti, mut jostain syystä se, et joku on näin vakuuttunu... et jollekin on suorastaan elämän ja kuoleman kysymys varottaa lähimmäisiään sellasista ihmisistä kun minä, ni se herättää mussa jotain semmosta niinkun... tai se ei vaan jätä rauhaan.

(torjuu liikutusta) Ohhoh, kylläpäs se nyt... tää tematiikka näköjään osuu edelleen mussa johonkin... Joo... No mut mennään sit ite tähän kysymykseen: miks mä päätin luopua papintyöstä? Alkuimpulssi tälle päätökselle, tai siihen johtaneelle prosessille, sijottuu yhteen tiettyyn iltaan pari vuotta sitten. *(ottaa esiin muistikirjan)* Mullon tullu vuosien varrella tavaks pitää aina tällasta muisti-kautta-päiväkirjaa, mihin kertyy kaikenlaisia merkintöjä kauppalistoista sydänsuruihin ja eksistentiaaliisiin vuodatuksiin. Tän kyseisen vuoden kirjasta ja tän nimenomasen illan kohdalta löytyy tällanen merkintä:

(lukee muistikirjasta) "Saarna pitäisi puristaa kokoon. Aiheena 'Rikas mies ja Lasarus'. Aihe hyvä, mutta mihinkähän kohtaan radikaalius-perinteisyysakselia pitäisi asettua, ettei mummujenkaan messu mene täysin pilalle?"

Mä tarkennan, et täs vaiheessa mä olin vasta hiljalleen alkanu astua framille, mä olin joissakin aiemmissa saarinoissani ja *Kirkko ja kaupunki* -lehden kolumneissa ilmassu näitä mun sittemmin paljon esillä olleita ajatuksia kirkon uudistumisesta. Mun kirja *Suursiivous katedraalissa* ei ollu vielä ilmestyny, eli mä en ollu vielä varsinaisesti julki-suuden henkilö, mut käsikirjotus oli jo kustantajalla oikovedosvaiheessa eli lanka palo jo.

(palaa muistikirjaan) Sit täs viimesenä on vielä tällanen kirjottajan ohje itselleen, että "pyri hakemaan kuulijoiden kanssa tasavertaista näki..." Täs kaiken järjen mukaan pitä's lukee 'tasavertaista näkökulmaa', mut tää teksti on aika suttusta ja lause loppuu kesken, mikä on näis mun muistikirjoissani hyvin tyypillinen ilmiö ja tarkoittaa sitä, että mä olen nukahtanu.

Ja nyt sitten, näiden nimenomasten torkkujen katkeemisesta saa alkunsa koko prosessi. Mä siis istuin nukkumassa meditaatiojoatuo-lissani muistikirja sylissä ja havahduin siihen, että mun ovikello soi.

(Ovikello soi. Markus asettaa muistikirjan tuolille ja menee ovelle.)

2. kohta us

(Markus avaa. Oven takana on Heidi.)

M A R K U S

Päivää!... Eikun... *(ei ole uskoa näkemäänsä)* Oho.

H E I D I

Terve, mitä Markus?

(Heidi astuu sisään.)

M A R K U S

No terve terve. Nyt on kyl vähän vaikee uskoo...

H E I D I

Usko vaan. Kyl se oon minä.

MARKUS

No mut, tää nyt on... Mitäs... Mistäs tämmönen pommi nyt tähän väliin?... Mä olin jo aika lailla luopunu toivosta, et sä otat yhteyttä. Tai silloin kun sä lähit sielt leiriltä, ni... Ei oo totta! Kauan siitä nyt on?

HEIDI

Mitäs siitois parikyt vuotta.

MARKUS

Mä yritin sua tavotella silloin... mut senhän sä... Tota...

HEIDI

Niin mä pelästyin ja lähin sua pakoon.

MARKUS

Joo, mä ymmärrän... Tai emmä tiä oikeestaan, ymmärräksmä... No mut nyt sä oot siinä... Ja täst täpinästä päätellen mä oon tainnu kaivata sua aika helkkaristi.

HEIDI

Markus, mä en halua jaaritella sun kans tyhjää. Mä halusin tulla kertoon sulle, et mä oon nyt palannu takas Jeesuksen tykö.

MARKUS

Ai jaa.

HEIDI

Tai pikemminkin vasta nyt mä oon oikein todella antanu itteni Jeesuksen käsiin ja avannu ihan koko sydämeni vihdoon Herralle. Ja se on tiäks ihmeellistä. Mä saan joka päivä kokee, miten Herra on suuri ja hyvä ja voimallinen ja niinkun psalmi hienost sanoo, et "Hän virvoittaa minun sieluni" ja "Hänen hyvyytensä ja rakkautensa ympäröi minut kaikkina elämäni päivinä."

MARKUS

Joo. No mä...

HEIDI

Mä tulín muistuttaan, että tää sama lahja on edelleen tarjolla myös sulle. Jeesus kutsuu sua yhä.

Sun
suulla
puhuu
Jumala
ja
mun
suulla
Saatana.
Pystyksä
ymmärtään,
et
se
on
mun
näkökulmasta
vähän
masentava
lähtökohta?

JUHA JOKELAN
TOINEN NÄYTELMÄ
Fundamentalisti (2006)
SAI KANTAESITYKSENSÄ
TEATTERI JURKASSA
NÄYTELMÄKIRJAILIJAN
OHJAAMANA,
KERÄSI
KIITTÄVÄT ARVOSTELUT,
VOITTI POHJOISMAISEN
NÄYTELMÄKIRJAILIJA-
PALKINNON
JA ON KÄÄNNETTY
MONILLE
KIELILLE.

NTAMO 2022

ISBN 978-952-215-863-5